

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 225/2019
30.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Друштва са ограниченом одговорношћу за услуге и промет робе „Ауто центар Зоки“ са седиштем у Панчеву, чији је пуномоћник Панта Накић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Павић, адвокат из ..., ради понављања поступка, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 1987/16 од 31.10.2016. године, у седници одржаној 30.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Врању Гж 1987/16 од 31.10.2016. године и решење Основног суда у Бујановцу П 8546/10 од 30.06.2016. године и предмет се враћа првостепеном суду, на поновни поступак.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању Гж 1987/16 од 31.10.2016. године, одбијена је, жалба туженог и потврђено решење Основног суда у Бујановцу П 8546/10 од 30.06.2016. године, којим је одбијен, као неоснован, предлог туженог којим је тражио понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица у Бујановцу П 8546/10 од 14.02.2013. године.

Против правноснажног решења донесеног у другостепеном поступку, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији туженог на основу члана 399. у вези члана 412. став 4. и 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, тужени је 17.01.2014. године поднео предлог за понављање правноснажно окончаног поступка пресудом Основног суда у Врању, Судске јединице у Бујановцу П 8546/10 од 14.02.2013. године, којом је обавезан да

тужиоцу на име дуга за преузето путничко моторно возило плати 1.003.000,00 динара, са законском затезном каматом од 05.08.2008. године. Предлог за понављање поступка поднео је на основу члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП, а у предлогу је навео да је овде тужилац против ББ поднео тужбу 03.06.2010. године Основним судом у Врању, Судској јединици у Бујановцу, који поступак се води под П 7314/10, тражећи да му се исплати купопродајна цена за возила, а којом тужбом је обухваћено и возило VW PASAT ..., са бројем шасије: ..., под редним бројем 1.6, у вези ког возила је правноснажном пресудом обавезан да тужиоцу исплати купопродајну цену, које чињенице му нису биле познате све до 17.01.2014. године, када је од ББ сазнао за овај поступак. Навео ја да је наведено битно, јер је током поступка оспорио да је пасивно легитимисан, и да никада није био у Панчеву, да не зна где је седиште тужиоца, да не познаје власника тужиоца, да никада није примио рачун бр. .. и да није осигурао возило које је купљено од тужиоца.

Одлучујући о предлогу туженог за понављање поступка, нижестепени судови су предлог одбили, као неоснован, са образложењем да се не ради о новим доказима на основу којих би се могло дозволити понављање поступка, будући да поступак у предмету на који се тужени позива у свом предлогу је покренут 30.06.2010. године, док је поступак у овој правној ствари покренут касније, односно 15.10.2010. године, те да су докази на које се тужени позива могли бити употребљени у редовном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, ревизијом туженог основано се указује да су нижестепена решења захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, с обзиром да нису наведени разлози о битним чињеницама, са којих разлога решења имају недостатака због којих се не могу испитати.

Чланом 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09), који се у овом случају има применити на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), прописано је да поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку.

Тужени је 17.01.2014. године поднео предлог за понављање поступка, јер је истог дана сазнао да је пред Основним судом у Врању, Судском јединицом у Бујановцу вођен парнични поступак по тужби овде тужиоца у вези исплате купопродајне цене за исто путничко моторно возило, те да је по правноснажном окончаном поступку сазнао за нове чињенице и стекао могућност да употреби нове доказе на основу којих би за њега могла да буде донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у овом поступку. Нижестепени судови су предлог одбили, као неоснован, са образложењем да се не ради о новим доказима на основу којих би се могло дозволити понављање поступка, будући да поступак у предмету на који се тужени позвао у свом предлогу је покренут 30.06.2010. године, док је поступак у овој правној ствари покренут касније, 15.10.2010. године, те да су докази на које се тужени позвао могли бити употребљени у редовном поступку.

С обзиром да нижестепени судови нису навели разлоге на основу чега су сматрали да је од утицаја на одлуку о предлогу за понављање поступка чињеница да је

поступак у предмету на који се тужени позвао у свом предлогу за понављање поступка покренут пре овог поступка, односно да је тужени и пре могао имати сазнање о том поступку, па како нису наведени разлози о битним чињеницама, то нижестепена решења имају недостатак због којих се не могу испитати. Наиме, да би се извео поуздан закључак о томе да ли је тужени сазнао за нове чињенице или нашао или стекао могућност да употреби нове доказе на основу којих би за њега могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку није било довољно утврдити када је тужба у том поступку поднета, већ када је тужени за те чињенице могао да сазна, односно није утврђено да ли је тужени за те чињенице могао да сазна до правноснажног окончања овог поступка. Наиме, тужени је током поступка, чије се понављање тражи оспорио да је пасивно легитимисан, наводећи да никада није био у Панчеву, да не зна где је седиште тужиоца, да не познаје власника тужиоца, да никада није примио рачун бр. .. и да није осигурао возило које је купљено од тужиоца, а у предлогу је указао да је у вези купопродаје возила, за које је тужилац тврдио да му је продао, вођен поступак пред истим судом по тужби овде тужиоца против ББ.

Стога су оба нижестепена решења укинута и одлучено да се предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 406. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић